

ת"פ 4987/05/12 - מדינת ישראל נגד שמעון עובדיה, רזיאל מאיר מרדכי, ינון אביטן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4987-05-12 מדינת ישראל נ' עובדיה ואח'
בפני כב' השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שמעון עובדיה ע"י עו"ד רמי זוכוביצקי
2. רזיאל מאיר מרדכי ע"י עו"ד זכריה שינקולבסקי
3. ינון אביטן ע"י עו"ד ארז בר צבי

הנאשמים

הכרעת דין - נאשם מס' 2

רקע

נגד שלושת הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור ותקיפה בצותא.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.1.12 בסמוך לחצות הלילה, עלו הנאשמים לאוטובוס אשר נסע ממרכז העיר ירושלים לכיוון תלפיות. נאשם מס' 2 שילם בעבור הנסיעה אך נאשמים מס' 1 ו-3 לא שילמו^[1]. הנאשמים ישבו בחלקו האחורי של האוטובוס ושרו בקול רם. כאשר פנה נהג האוטובוס, עבד אלגאלי שרבאתי (להלן: **המתלונן**) לנאשמים וביקש מהם לשלם בעבור הנסיעה, החלו הנאשמים לקרוא יחדיו "מוות לערבים", נאשם מס' 3 הרים פח אשפה שהיה באוטובוס והניפו לעבר המתלונן. לאחר מכן דחפו הנאשמים את המתלונן וכאשר הזמין משטרה פתחו בכח את דלת האוטובוס ויצאו ממנו. כאשר היו הנאשמים מחוץ לאוטובוס חבטו על חלונותיו ובעטו בדלתותיו.

בתחילה כפרו שלושת הנאשמים במיוחס להם ועל כן נקבע התיק לשמיעת הוכחות. בפתח ישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 7.12.14 הודיעו ב"כ המאשימה וב"כ נאשמים מס' 1 ו-3 כי הגיעו להסדר טיעון לפיו נאשמים מס' 1 ו-3 יודו בכתב האישום, יורשעו וישלחו לקבלת תסקיר שירות המבחן. הוסכם, כי בכפוף לקבלת תסקיר חיובי ושליחת מכתב התנצלות למתלונן, תעתור המאשימה להטלת מאסר מותנה ושל"צ והנאשמים יעתרו להמנעות מהרשעה.

נאשם מס' 2 (להלן: **הנאשם**) עמד על כפירתו ועל כן נשמעו בעניינו ראיות. על פי גרסת הנאשם, הארוע המתואר בכתב האישום אכן התרחש, אך הנאשם עצמו היה פאסיבי במהלכו ורק חבריו, נאשמים מס' 1 ו-3 הם שהתנהגו באופן

פרוע ותקפו את המתלון. משכך, המחלוקת שבין הצדדים מצומצמת לחלקו של נאשם מס' 2 בארועים.

מטעם המאשימה העידו המתלון, נאשמים מס' 1 ו- 3, נוסע שהיה באוטובוס ושוטר אשר ראה את הנאשמים חובטים באוטובוס. מטעם המאשימה העיד הנאשם.

המתלון

המתלון העיד, כי ביום הארוע עלו לאוטובוס שלושה צעירים בתחנה ברחוב המלך ג'ורג'. אחד מהם שילם בעבור הנסיעה בכרטיס רב-קו והשניים האחרים נכנסו לאוטובוס מבלי לשלם. המתלון קרא לנאשמים באמצעות הרמקול שבאוטובוס לבוא ולשלם, אך השלושה התעלמו מכך והחלו לשיר ולצעוק. נוסעים באוטובוס התלוננו באזני המתלון כי הנאשמים מפריעים להם והמתלון עצר את האוטובוס, ניגש אל הנאשמים וביקש מהם להפסיק להפריע. כאשר הנאשמים שמעו את המבטא שלו והבינו כי הוא ערבי ואז החלו לצעוק ביחד "מוות לערבים". המתלון נפגע בשל התנהגותם של הנאשמים ועל כן התקשר למשטרה. לאחר שהזמין משטרה נגשו אלו שלושת הנאשמים, אחד מהם, שהיה יותר גבוה מאחרים[2], הרים לעברו את פח האשפה שהיה באוטובוס. המתלון לקח את פח האשפה ואז שלושת הנאשמים דחפו אותו. המתלון הדף את שלושת הנאשמים לאחורי האוטובוס ואז הם פתחו בכח את הדלת האחורית ויצאו מהאוטובוס. אחד הנאשמים פתח את הדלת הקדמית באמצעות כפתור חיצוני והמתלון סגר הדלת, ואז החלו הנאשמים לבעוט בדלתות האוטובוס. באותו שלב הגיעה ניידת משטרה עם סירנה והנאשמים ברחו מהמקום.

המתלון הדגיש בעדותו, כי שלושת הנאשמים צעקו יחדיו "מוות לערבים" ושלושתם דחפו אותו יחדיו בזמן שהגבוה שבהם (נאשם מס' 3 - י.מ.) ניסה לשפוך עליו את פח האשפה. למען הדיוק אביא דבריו במלואם:

ת. שלושתם השתוללו, שלושתם צעקו "מוות לערבים".

ש. מי פתח את הדלת?

ת. אני לא יודע.

ש. מישהו שם את היד עליך אתה אומר? זה הבחור ששילם.

ת. שמו עליי את היד, זה היה הגבוה מבניהם. אותו אחד שהרים את פח הזבל.

ש. אתה אומר שדחפו אותך?

ת. כן, שלושתם. אחד עזר לשני.

ש. שלושתם נגעו בך?

ת. כן.

ש. מה עשה זה ששילם (נאשם מס' 2 - י.מ.)?

ת. שלושתם היו ביחד, הם שיחקו אותה ביחד.

ש. מה הוא עשה? זה ששילם.

ת. **היה איתם. עמד איתם.**

ש. אתה לא טוען שהוא תקף אותך?

ת. **כשבאו אליי, אחד משלושתם, היו שלושתם ביחד, אחד מהם לקח את הפח ורצה לזרוק עליי. השניים היו איתו, אחריו, כשקמתי רציתי להגן על עצמי, שלושתם ביחד דחפו אותי, דחפתי אותם חזרה והכנסתי אותם לתוך האוטובוס שלא יתקפו אותי.**

ש. זה ששילם לא נגע בכך.

ת. **הוא היה איתם.**

(ע' 16 ש' 8 ואילך לפרוטוקול ישיבת יום 14.12.15).

נאשם מס' 1

בעדותו לפני אישר נאשם מס' 1 כי דפק על חלונות האוטובוס מבחוץ יחד עם נאשמים מס' 2 ו- 3, אך טען כי אינו זוכר את יתר פרטי הארוע. לאור זאת הוגשה הודעתו מיום 8.1.12 (סומנה ת/1) וכן ביקשה המאשימה לקבל אמרותיו שנכללו בעימות עם נאשם מס' 2 מיום 8.1.12, שעה 8:54 (סומן ת/3).

בת/1 מסר נאשם מס' 1, כי עלה לאוטובוס עם נאשמים מס' 2 ו- 3 מבלי לשלם. כאשר הנהג ביקש מהם לשלם אמרו לו שכבר יורדים. בהמשך התפתח עימות עם הנהג במהלכו נאשם מס' 3 הרים את הפח לעברו של הנהג ונאשמים מס' 2 ו- 3 דחפו את הנהג "**בקטנה, לא דחיפות רציניות**" ושלושת הנאשמים קראו במהלך הארוע "מוות לערבים". כמו כן מסר, כי לאחר שיצאו שלושת הנאשמים מהאוטובוס, היכו נאשמים מס' 2 ו- 3 על השמשות ובעטו באוטובוס.

נאשם מס' 1 הסביר בת/1, כי מעשיהם של הנאשים נועדו לעצבן את נהג האוטובוס ותרץ מעשיו כ"**סתם טפשות ושיעמום**" ת/1, ש' 26).

בת/3 חזר נאשם מס' 1 על עיקרי גרסתו שבת/1 מול נאשם מס' 2.

בחקירתו הנגדית התבצר נאשם מס' 1 בחוסר זכרון לגבי הארוע, ולא ניתן היה לחלץ ממנו תשובות ברורות לגבי חלקו של נאשם מס' 2.

מועתז עדוי

השוטר אשר עצר את נאשם מס' 3 בזירה. מדו"ח פעולה אותו ערך (ת/4) עלה, כי הגיב לקריאה והגיע לגן הפעמון, שם ראה אוטובוס עומד ושלושה אנשים לבושים מעילים שחורים יורדים מהאוטובוס ומכים על חלונותיו. כאשר הבחינו בשוטרים ברחו מהמקום. העד רדף אחרי נאשם מס' 3 ועצר אותו בקרבת מקום. עוד עלה מהמזכר, כי עלה מנאשם מס' 3 ריח חזק של אלכוהול ולאחר שנעצר מסר את פרטיהם של נאשמים מס' 1 ו- 2 כמי שהיו עמו.

מהמזכר ת/5 שערך העד עלה, כי בתחנת המשטרה התקשר נאשם מס' 3 לנאשמים 1 ו- 2 וביקש מהם להגיע "ולא להפיל הכל עליו ולהשאיר אותו לבד".

ראובן ישראל

העד נסע באוטובוס. ראה שלושה צעירים שעלו לאוטובוס והתעמתו עם הנהג. העד שמע את כל השלושה צועקים "מוות לערבים", אך עלה כי אינו יכול לשלול את האפשרות שרק שניים צעקו והשלישי לא.

הנאשם

הנאשם אישר בעדותו את המתווה הכללי של הארוע. לדבריו הוא שילם כאשר עלה לאוטובוס וניסה לשלם גם על חבריו, אך הדבר לא התאפשר. לאחר מכן היה "דין ודברים" בין נאשמים מס' 1 ו- 3 ובין המתלונן, במהלכו נאשם מס' 1 קרא "מוות לערבים" ונאשם מס' 3 הרים את הפח.

לדברי הנאשם, הוא עצמו לא קרא "מוות לערבים" ובעת שחבריו התעמתו עם המתלונן עמד בצד.

דין והכרעה

מן העדויות והראיות אשר לפני, הוכח מעבר לספק שהארוע התרחש כפי שתואר על ידי המתלונן וכי נאשם מס' 2 התנהג באופן פסול במקום ציבורי ותקף את המתלונן. אנמק:

עדויות של המתלונן עשתה רושם מהימן ואני מייחס לדבריו את מלוא המשקל. המתלונן העיד באופן מדוד ושקול והבחין באופן ברור בין הדברים אותם זכר ובין דברים אשר נשתכחו ממנו בשל חלוף הזמן. ניכר היה בבירור, כי העד עשה מאמץ לתאר דברים כפי שהתרחשו, מבלי להוסיף על מעשיהם של הנאשמים או לשוות להם יותר חומרה מאשר היתה בהם.

מתוך עדות המתלונן לא יכול להיות ספק, כי שלושת הנאשמים צעקו יחדיו "מוות לערבים" ושלושתם דחפו אותו יחדיו במהלך העימות, כאשר נאשם מס' 3 הרים את פח האשפה.

לא נמצאו בקיעים או סתירות בדבריו של המתלונן. אי התאמות שעלו בין דבריו לפני ובין עדותו במשטרה היו בנקודות שוליות ולא ראיתי לתת להן כל משקל (מה גם שב"כ הנאשם נמנע מלהגיש את ההודעה, דבר המקשה עוד יותר ליחס משקל לאי ההתאמות הנטענות).

לצד עדות המתלונן, גם מת/1, הודעתו של נאשם מס' 1 עולה, כי נאשם מס' 2 צעק "מוות לערבים" ודחף את המתלונן "דחיפות לא רציניות". עוד עולה, כי נאשם מס' 2 הכה על שמשות האוטובוס ובעט בדלתותיו.

בעדותו לפני טען נאשם מס' 1 כי אינו זוכר את פרטי הארוע. לאור התרשמתי מהעד, אני מעדיף את תוכן אמרות החוץ שלו. אמרת החוץ של נאשם מס' 1 מתיישבת עם יתר הראיות ועם השכל הישר, ואילו עדותו לפני עשתה רושם לא משכנע בעליל. התרשמתי מאופן עדותו של נאשם מס' 1, כי ביקש שלא להפיל את חברו, נאשם מס' 2 ועל כן בחר במדיניות השכחה. ניכר היה מתשובותיו של נאשם מס' 1, שניסה להלך בין הטיפות, שבין הרצון לא לסבך את נאשם מס' 2 ובין חוסר הרצון לשקר שקר בוטה, ועל כן בחר במה שנראה לו כמו דרך האמצע - חוסר הזכרון. למעשה, אינני נדרש

להכריע בין שתי גרסאות שונות של נאשם מס' 1, אלא בין גרסה ברורה והגיונית אותה מסר במשטרה, כפי שפורטה בת/1 ומהעימות ת/3, ובין ה"אין גרסה" שעלתה בעדותו לפני.

מדו"ח הפעולה של השוטר עדווי, ת/4 עולה, כי השוטר ראה שלושה אנשים יורדים מהאוטובוס ומכים על חלונותיו ואז נמלטים מהמקום. ממכלול הראיות עולה, כי שלושת הנאשמים הם שירדו מן האוטובוס ונמלטו מהמקום - ומכאן עולה המסקנה כי נאשם מס' 2 היה בין השלושה אותם ראה השוטר עדווי חובטים על חלונות האוטובוס. יצוין, כי ת/4 הוגש בהסכמה והשוטר עדווי כלל לא נחקר על חלק זה של הדו"ח.

דברי המתלונן ונאשם מס' 1 נתמכו גם בעדותו של הנוסע ראובן ישראל. אמנם לא הייתי קובע ממצא מחייב על סמך עדות זו לבדה, אך כראיה מסייעת יש לה משקל ממשי (ולאור המשקל אותו אני נותן לעדות המתלונן, גם ללא עדותו של ישראל הייתי מגיע לאותם ממצאי עובדה).

עדותו של נאשם מס' 3 לא היתה ברורה ולא ראיתי לתת לה משקל. כחברו נאשם מס' 1, גם הוא התבצר בשכחתו ועשה מאמץ לא למסור כל פרט ברור.

הנאשם עשה רושם רחוק מאוד מלשכנע ולא ראיתי לתת לדבריו לפני כל משקל. מצאתי בעדותו מספר קשיים בולטים:

בהודעותיו ת/2 ות/3 טען הנאשם שאיש לא צעק "מוות לערבים", איש לא תקף את הנהג ואיש לא בעט באוטובוס. בעדותו לפני טען שנאשמים מס' 1 ו-3 צעקו "מוות לערבים" ותקפו את המתלונן. בעדותו הסביר הסתירה בכך ששיקר בחקירתו על מנת שלא לסבך את חבריו. מי שלפי גרסתו שלו אמר בהודעותיו במשטרה דברים שאינם אמת, על מנת לא לסבך את חבריו, בודאי שיכול להעיד בבית המשפט עדות שאינה אמת, על מנת שלא לסבך את עצמו.

מת/4 עולה בבירור, כי נאשם מס' 2 הכה בחלונות האוטובוס - ועדיין הנאשם טען לפני שרק נאשם מס' 3 הכה על החלונות.

הנאשם לא הציע הסבר מתקבל על הדעת מדוע ברח מהזירה אם לא עשה דבר.

הנאשם הסביר שחבריו לא שילמו על הנסיעה כי לא היה להם כסף. ההסבר אינו מתיישב עם העובדה שהיו בדרכם לבלות בתלפיות - פעילות אשר עולה כסף.

הנאשם טען שהתכוון לשלם על חבריו - הטענה נסתרה על ידי המתלונן, והנאשם אף אישר שנסע עם כרטיס רב קו, שהוא כרטיס אישי אשר לא ניתן לשלם באמצעותו על אדם אחר.

סיכום

מהאמור למעלה עולה, כי הוכח לפני מעבר לספק שהנאשם צעק באוטובוס "מוות לערבים", דחף את הנהג ולאחר מכן חבט באוטובוס.

לא עלתה טענה, כי המעשים המיוחסים לנאשם אינם מקימים את יסודות העבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי. מכל מקום, לא יכול להיות ספק, כי צעקות "מוות לערבים" וחבטות ובעיטות באוטובוס מהווים התנהגות פרועה ומגונה ויש בהם להביא להפרת השלום והסדר. אשר על כן מתקיימים במעשי הנאשם כל יסודות העבירה.

לפיכך מרשיע הנאשם בעבירות של התנהגות פסולה במקום ציבורי ותקיפה, כמפורט בכתב האשום.

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ה , 28 דצמבר 2014, במעמד הצדדים

[1] כתב האישום לא ציין מי מבין הנאשמים שילם ומי לא, אך מוסכם כי נאשם מס' 2 הוא זה ששילם.

[2] אין חולק כי הכוונה לנאשם מס' 3.